

Štvrtok po 1. adventnej nedeli – Ž 122

Žalm, ktorý nám dnes zaznieval vo sv. omši a ku ktorému sme sa pridávali zvolaním: *„Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom“*, sa najčastejšie v liturgii používa vo veľkonočnom období. Jeden komentár dokonca hovorí, že výlučne vo veľkonočnom období. A predsa nám zaznieva aj teraz, na začiatku adventu. Samozrejme, sú vybrané tie verše, ktoré sa nám do tohto obdobia hodia.

Odpovedali sme ním na čítanie, ktoré vyzývajú, aby do „pevného mesta“ vstúpil *„spravodlivý ľud, ktorý zachováva vernosť“*. Aj evanjelium hovorilo o tom, že do Božieho kráľovstva nevstúpia tí, ktorí len slovami vyznávajú svoju vieru, ale len ten, kto *„plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach,“* čiže *„spravodlivý ľud.“*

„Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom. Požehnávame vás z domu Pánovho.“ Týmito slovami vítali jeruzalemskí kňazi ľud, ktorý vchádzal do posvätného chrámového komplexu a udeľovali mu požehnanie. Žalm bol prvotnou Cirkvou rýchlo vnímaný ako mesiánsky. Totiž v tých vynechaných veršoch je reč o kameni, ktorý stavitelia zavrhlí a ktorý sa stal kameňom uholným, a tieto slová Ježiš výslovne vzťahuje na seba (Mt 21,42). A zástup, ktorý Ježiša vítal pri slávnostnom vstupe do Jeruzalema, preň použil slová *„Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom“* (Mk 11,9), ktoré sme aj dnes spievali ako refrén žalmu.

Adventné obdobie v tejto prvej časti nás zatiaľ ešte nepripravuje na sviatky narodenia Pána, ale na Ježišov druhý príchod na konci dejín, resp. na naše osobné stretnutie s ním na konci nášho života. Preto nás majú zaujať slová o vstupe do Božieho kráľovstva: čo nám umožní, aby sme mohli vstúpiť? Ponajprv, aby sme patrili k spravodlivému ľudu, ktorý zachováva vernosť. Nie bezhriešnosť, ale vernosť Bohu. Táto vernosť nás k Bohu privádza aj vtedy, keď zlyháme a upadneme do hriechu. Hriech nás láka stavať svoj dom jednoducho a ľahko – na piesku. Ale vernosť Bohu, vernosť pokánia (keďže nie sme schopní zachovať vernosť bez hriechu), tá nás pozýva stavať dom na skale ktorou je Kristus. Ak nevyplníme vôľu Otca zachovaním prikázaní, vyplníme ju úprimným pokáním. To nám umožní vojsť do nebeského kráľovstva.

A potom, musíme vedieť, kadiaľ treba do kráľovstva vstúpiť. *„Toto je brána Pánova...“* Čo je tou bránou? Nie čo, ale kto. Je ňou ten, ktorý povedal: *„Ja som*

brána k ovčiam... Kto vojde cezo mňa bude spasený“ (Jn 10,7.9). „Niet pod nebom iného mena..., v ktorom by sme mali byť spasení“ (Sk 4, 12). V nikom inom a v ničom inom nehľadajme svoju záchranu, len v Ježišovi. Jeho hľadajme, jeho spoznávajme, s ním žime, s ním sa zjednocujme, v neho sa nechajme premeniť. Ním sa nechajme premeniť, alebo, ako hovorí KKC, zbožstviť. Ak budeme chcieť, túžiť po tom a zo svojich síl robiť, čo budeme môcť, Ježiš to pre nás urobí. Zbožství nás. Nie pre naše dobré skutky, či úsilia. Urobí to len z jedného dôvodu: „...lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.“ Pbjk!

Úvahy sú inšpirované nasledujúcimi zdrojmi:

Karel Flossmann: Liturgický rok A, B, C

Josef Hrbata: Písně království I.-II.

František Opletal: Rozjímání nad žalmy

Dan Drápal: Úvahy nad žalmy 1-4

Ján Grešo: Žalmy na kazateľnici

